

talte i den Session, jeg nylig nævnte, at naar Almeenvellet fordrede Fæstevæsenets Ophør, vilde det ikke kunne forenes med, at det skulde see strax, men successivt. Jeg erindrer omtrent ordlydende, hvad Conferentsraad Larsen svarede dertil; han svarede nemlig, at man meget godt kan have en inderlig Overbeviisning om, at der er en skadelig og fordærvelig Ting, en Ting, hvis Ophøren vi maae ønske, udenat vi derfor ville, at den strax skal ophøre, fordi der kan være andre Ulemper forbundne med at hæve den strax; vi kunne vente med at hæve Forholdet, naar der kun er en Bestemmelse, som siger, at det skal hæves successivt, det er det eneste Rette at gjøre, — jeg kan ikke sige Noget dertil. Naar endelig den ærede Rigsdagsmand har anført forskjellige Lovbestemmelser og udtalt sin Formening om Lovgivning og de Principer, der deri skulde ligge, saa skal jeg kun henvise til, at Jurister og navnlig den afdøde Jurist, jeg nævnte, Conferentsraad Larsen ligesom ogsaa andre f. Ex. Cancelliet, der forfattede den Forestilling, der var Grundlaget for Placaten af 1806, og som have været ligesaa store Jurister som den ærede Rigsdagsmand, have fremstillet Sagen paa en ganske anden Maade, som for mig har noget aldeles Overbeviisende, medens jeg ikke i det, han anførte, sandt Noget, som kunde sees som et Beviis.

Hvad angaaer den høitærede Ministers Udtalelser, saa har det glædet mig at høre hans Fremstilling af hans egen Stilling til Sagen, men jeg kan ikke indrømme, at det, saavidt jeg kjender til Sagen, forholdes sig aldeles rigtigt, naar den ærede Minister siger, at han i hele dette Tidspunkt har været consequent, været den Samme, thi naar man læser den Udvalgsbetænkning i Landstthinget, hvorunder hans Navn staaer som Medlem, saa staaer der, at Udvalget eenstemmigt har været af den Mening, og naar jeg læser den ærede Ministers Udtalelser for sin egen Person i de Forhandlinger, der desangaaende førtes i Landstthinget, saa kan jeg heller ikke see, at det er udtalt, at han i nogle Punkter har været uenig med de øvrige Medlemmer af Udvalget, og naar han nu siden siger, at han i to me-

get væsentlige Punkter ikke kan gaae ind paa Forslaget, saa har han i sin Tid sat sit Navn under Forslaget, været enig med de Andre og siden under Forhandlingerne ikke oplyst, at han dengang var uenig med dem. Jeg skal dernæst udtale, at den Oplysning, jeg har faaet ved denne Udtalelse fra den ærede Ministers Side, berigtiger den Formening, jeg tidligere har været af, efter Beretninger, som man om saadanne Gjenstande faaer fra forskjellige Steder. Den høitærede Minister oplyste os nemlig om, at det Udkast, han forrige Gang, da han var Indenrigsminister, havde udarbejdet, sandt hans Collegers Tilstemning i Ministeriet, men det er ulmindeligt fortalt, at det strandede paa hans Collegers Modstand. Det glæder mig nu at høre, at det er sell, thi det viser dog, at Sagen har nogen større Chance for sig i Ministeriet, end man før havde Grund til at vente. Naar den ærede Indenrigsminister nu antyde, at han, saasnart det af Hensyn til andre Forhold er muligt at indkomme med et saadant Lovforslag, vil gjøre det, er det ialtsald et Løfte, for hvilket man maa takke ham, som man maa tage imod, og uagtet maaskee den ærede Minister ikke kunde finde nogen Tilskyndelse til at forelægge et saadant Lovudkast efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) og maaskee ogsaa fra mig, vil jeg dog anmode ham om ikke af dem at lade sig forhindre fra at komme med et saadant Udkast. Det vilde da af Forhandlingerne vise sig, om man muligen ikke alligevel kunde komme overeens om en Lov, der kunde være tilfredsstillende i mange Henseender. Naar jeg endelig kommer til at omtale den Dagsorden, der blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Bliren-Zinecke), vil jeg først anføre, at det, at han, som jeg synes, sagde, at han var Aristokrat, paa ingen Maade skal affkræfte mig fra at samvirke med ham, og jeg synes, at den liden Leilighed, jeg har havt til at vise det, har jeg ikke ladet ubenyttet. Naar forresten den ærede Rigsdagsmand selv siger, at han er Aristokrat, maae vi jo antage det. Men med Hensyn til nu at ende Sagen med en Dagsorden maa jeg for mit Vedkommende sige, at